

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozen X
t. č. X
sídlem X

proti

žalované: Vězeňská služba ČR, Věznice Stráž pod Ralskem
sídlem Máchova 260, 471 27 Stráž pod Ralskem

o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalované ze dne 27. 1. 2021, č. j. VS-174953/Čj-2020-801332,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele žalované ze dne 27. 1. 2021, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 026 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ředitele žalované ze dne 27. 1. 2021, jímž byla zamítnuta jeho stížnost proti rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu žalované ze dne 18. 1. 2021, č. j. X.
2. Označeným rozhodnutím vedoucího oddělení výkonu trestu žalované byl žalobci uložen kázeňský trest podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „ZVTOS“), neboť žalobce vědomě porušil § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS, čímž spáchal kázeňský přestupek podle § 46 odst. 1 ZVTOS. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že požil ve výkonu trestu metamfetamin.

II. Žaloba

3. Žalobce soudu popsal, že se stal obětí podstrčení omamné látky jiným vězněm. Uvedl, že tuto skutečnost namítal již během celého správního řízení, přičemž jeho verzi podporují i některé svědecké výpovědi. Domníval se tedy, že mu byl kázeňský trest uložen neprávem a požadoval přezkum rozhodnutí o jeho uložení.

III. Vyjádření žalované

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že byl žalobce zařazen do druhé skupiny vnitřní diferenciaci a dne 19. 12. 2019 byl umístěn na běžný oddíl, kde byl zařazen na střežené pracoviště uvnitř věznice. Odtud byl dne 8. 10. 2020 vyřazen pro porušení pořádku a kázně na pracovišti. Žalobce byl ve výkonu trestu odnětí svobody jednou testován na přítomnost návykových látek, přičemž testem ze dne 29. 8. 2020 byla prokázána přítomnost metamfetaminu v těle žalobce. Konfirmačním vyšetřením vzorku provedeným v Krajské nemocnici Ústí nad Labem a.s. byl nález potvrzen. Na základě prokazaného požití návykové látky bylo provedeno rozsáhlé šetření celého případu a to jak v rovině přestupkové, tak v rovině trestněprávní.
5. V přestupkovém řízení byly provedeny všechny důkazy vztahující se ke spáchanému přestupku, včetně důkazů navrhovaných žalobcem. Žalovaná je proto přesvědčena, že tvrzení žalobce, že věc nebyla řádně prošetřena, se nezakládá na pravdě. K požití drogy se vyjádřil jak v přestupkovém řízení, tak v řízení podle trestního řádu. V přestupkovém řízení popřel vědomé užití drogy, neoznačil však žádné důkazy, kterými by své tvrzení podpořil.
6. Žalovaná se dále vyjadřovala k problematice ukončení řízení ve věci policejního šetření č. j. X a řešení podnětu žalobce a ods. X dozorujícímu Krajskému státnímu zástupci.
7. Žalovaná nesouhlasila s tvrzením, že by prošetření věci bylo provedeno pouze okrajově se snahou poškodit žalobce. Ani jeden důkaz nepotvrdil tvrzení žalobce, že mu někdo vhodil do jeho pití drogu. Všichni jím navržené svědci byli vyslechnuti, on sám nikoho neviděl. Ostatně ani žádný jiný z vyslechnutých odsouzených takovou skutečnost netvrdil. Pouze

ods. X tvrdil, že ve čtvrtek viděl ods. X, jak na kulturní místnosti něco nasypal do nádoby stojící na stole, přičemž se mělo jednat o nádobu patřící žalobci. Dále uvedl, že si není jist, zda to byla droga a že se původně domníval, že se jednalo o cukr. Ods. X dále neuvedl, že by viděl žalobce z předmětné nádoby pít. Taktéž tvrdil, že viděl u ods. X pervitin a ví, že určitá osoba pracující u společnosti X se má podílet na zajištění omamných psychotropních látek odsouzeným. Uvedl, že zná jméno, příjmení i bydliště této osoby, ovšem již neuvedl, jak se droga měla dostat k ods. X. Žalovaná výpověď ods. X hodnotila jako kusou s tím, že na ni nenavazuje jiná výpověď, která by ji potvrdila. Naopak ods. X rozhodně popřel, že by do nádoby žalobci cokoli nasypal. Další výpovědi odsouzených prokazují, že nikdo z nich s drogou do styku nepřišel. Je proto bez pochybností prokázáno, že žalobce drogu užil.

8. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Zjištění ze správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 29. 8. 2020 v 11:25 hod. bylo u žalobce na základě podezření ze zneužití omamných a návykových látek provedeno orientační toxikologické vyšetření tělních tekutin. Orientační detekční soupravou byla vykázána pozitivita na zneužití látky MET. Odebraný vzorek moči byl postoupen k toxikologickému vyšetření do toxikologické laboratoře Krajské nemocnice Ústí nad Labem a.s., kde byla prokázána pozitivita na metamfetamin a amfetamin.
10. V kázeňském řízení byli vyslechnuti svědci ods. X, ods. X, ods. X, ods. X a ods. X. Dne 21. 9. 2020 byl žalobce seznámen s důkazními prostředky a byla mu dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu. Žalobce se k věci vyjádřil tak, že metamfetamin vědomě nepožil a tvrdil, že mu měl drogu do nápoje vhodit ods. X, který již dříve vyhrožoval, že na pracovišti „budou čistky“. Dále uvedl, že ods. X viděl ods. X, jak žalobci drogu do pití vhaduje a ods. X ods. X slyšel, jak říká, že se mu to povedlo.
11. K věci byli vyslechnuti svědci, konkrétně dne 15. 10. 2020 ods. X, který uvedl, že nic neviděl a neví, že by žalobce něco bral, slyšel ale jak se ods. X na WC ptá ods. X, zda byl jeho test v pořádku. Dále měl ods. X sdělit, že „s tím pitím to byl dobrý nápad, že mu to vyšlo a že jim nikdo neuvěří.“ Dne 15. 10. 2020 byl k věci též vyslechnut ods. X, který uvedl, že viděl ods. X, jak na kulturní místnosti sypal něco do plastové nádoby žalobce. Dále též uvedl, že společně s ods. X slyšel ods. X říkat, že „se mu to povedlo jim to tam hodit“ a, že „jim nebude nikdo věřit“. Výpověď potvrdil ods. X, přičemž dodal, že mu ods. X ukazoval na kalendáři, kdy žalobce a ods. X „udělá“. Téhož dne vypověděl ods. X, že mu ods. X na WC řekl, že se „těch dvou zbavil“. Dále uvedl, že za ním přišel den před testem žalobce a sdělil mu obavy, že na něj ods. X „něco chystá“. Ods. X dne 3. 11. 2020 vypověděl, že není pravdou, že by někomu něco dal do pití a že se na něj ostatní vězni domluvili.
12. Dne 9. 11. 2020 byla žalobci dána možnost vyjádřit se k všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. V této souvislosti uvedl, že již nemá, co by k věci dodal. Dne 10. 11. 2020 byl žalobci rozhodnutím vedoucího oddělení výkonu trestu žalované uložen kázeňský trest podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal stížnost k řediteli žalované dne 12. 11. 2020, které bylo vyhověno rozhodnutím ze dne 18. 11. 2020, č. j. X
13. Dne 21. 12. 2020 byla žalobci opět dána možnost vyjádřit se k všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. V této souvislosti znovu uvedl, že žádnou zakázanou látku

nepožil, a ve zbytku se odkázal na svou výpověď ze dne 21. 9. 2020. Dne 21. 12. 2020 byl žalobci rozhodnutím vedoucího oddělení výkonu trestu žalované uložen kázeňský trest podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal tentýž den stížnost k řediteli žalované, které bylo vyhověno rozhodnutím ze dne 30. 12. 2020, č. j. X.

14. V rámci dalšího šetření byli vyslechnuti svědci ods. X, ods. X, ods. X a ods. X. Ods. Xa ods. X se ve svých výpovědích ze dne 5. 1. 2021 shodli, že slyšeli ods. X, jak říkal, že žalobce a ods. X „udělal na drogy“. Dne 13. 1. 2021 vypověděl odst. X, že slyšel, jak ods. X řekl ods. X, že se ods. X konečně zbavili, protože nepůjčoval tabák. Ods. X téhož dne vypověděl, že nikoho neviděl, že by nějakou drogu požil, ani neviděl nikoho, že by něco sypal jiným odsouzeným do pití.
15. Dne 14. 1. 2021 byl žalobce znovu seznámen s důkazními prostředky a byla mu dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem. Ten v této souvislosti uvedl, že již nemá, co by dalšího uvedl a trval na svých předchozích vyjádřeních.
16. Na základě výše uvedeného bylo dne 18. 1. 2021 vydáno rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu žalované, kterým byl žalobci uložen kázeňský trest podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS umístění do uzavřeného oddílu na 28 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených programů zacházení, nepodmíněně. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce dne 18. 1. 2021 stížností k řediteli žalované. Tvrdil především, že odůvodnění rozhodnutí je téměř totožné jako odůvodnění rozhodnutí ze dne 10. 11. 2021 a rozhodnutí ze dne 21. 12. 2020, která byla obě již dříve ředitelem žalované zrušena. Dále uvedl, že věc nebyla dostatečně prošetřena, jelikož výpovědi svědků, které svědčili v jeho prospěch, nebyly brány v potaz a šetření ve věci podezření ze spáchání trestného činu ve smyslu § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, nebylo ještě ukončeno. Tato stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta napadeným rozhodnutím dne 27. 1. 2021 s tím, že na základě zjištěných skutečností není pochyb, že by žalobce kázeňský přestupek spáchal, jelikož nebylo prokázáno podání zakázané látky žalobci jinou osobou a přítomnost látky byla v jeho těle prokázána testem.

V. Posouzení věci soudem

17. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí pověřených zaměstnanců žalované o uložení nepodmíněného kázeňského trestu umístění do uzavřeného oddělení na dobu 28 dnů podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS. Na takový trest je třeba nahlížet ve světle judikatury Ústavního soudu (srov. náleze ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08) jako na trest představující závažný zásah do základních práv odsouzeného. Jedná se tedy o kázeňský delikt, který je trestním obviněním ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013-36).
19. Podle § 46 odst. 2 ZVTOS lze za kázeňský přestupek odsouzenému uložit kázeňský trest. Odst. 3 uvedeného ustanovení vymezuje druhy kázeňských trestů. Ustanovení § 47 ZVTOS pouze stručně stanoví, že kázeňský trest lze uložit, jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Podle § 51 ZVTOS

vykonávají kázeňskou pravomoc nad odsouzenými generální ředitel Vězeňské služby a ředitelé věznic; jiní zaměstnanci Vězeňské služby mohou kázeňskou pravomoc vykonávat, pokud k tomu byli zmocněni generálním ředitelem Vězeňské služby nebo s jeho souhlasem ředitelem věznice. Podle § 52 odst. 1 ZVTOS má odsouzený právo do 3 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podat proti němu stížnost. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení platí, že o stížnosti rozhodne do pěti pracovních dnů od jejího podání ředitel věznice nebo k tomu zmocněný zaměstnanec Vězeňské služby.

20. Forma zavinění kázeňského přestupku není v ZVTOS stanovena. Zákon upravuje pouze požadavek subjektivně zaviněného porušení povinnosti, pořádku nebo kázně. Při analogickém užití § 15 odst. 1 zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, a ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 101/2014-26) se pro odpovědnost fyzické osoby za přestupek podle tohoto zákona vyžaduje zavinění, přičemž postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. K odpovědnosti za kázeňský přestupek tak obdobně postačí zavinění z nedbalosti. V případě porušení zákazu konzumovat návykové látky ZVTOS úmyslné zavinění nevyžaduje, postačí tedy taktéž zavinění z nedbalosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 6 As 303/2016-37).
21. O kázeňském přestupku se rozhoduje v kázeňském řízení dle procesních pravidel shora popsaných. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, se na řízení dle § 76 ZVTOS neužije. Z judikatury vyplývá (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2015, č. j. 30 A 87/2013-46, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013-34), že se na řízení o kázeňských trestech odsouzených podle § 177 odst. 1 správního řádu užijí základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 správního řádu. Ačkoli na rozhodnutí o kázeňských trestech odsouzených nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť v kázeňských řízeních vystupuje významněji požadavek na flexibilitu a rychlost rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, či ze dne 4. 2. 2010, sp. zn. II. ÚS 3239/09), stále se musí jednat o rozhodnutí založená na dostatečně objasněném skutkovém základu, náležitě odůvodněná, včetně vypořádání námitek odsouzeného. Odsouzený má právo vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí, má právo navrhnout důkazy, má právo proti rozhodnutí o kázeňském trestu podat stížnost a svou stížnost odůvodnit, a to buď písemně, nebo ústně. Skutečnostmi, které ve věci kázeňského přestupku odsouzený uvede, včetně důvodů stížnosti, se musí příslušný zaměstnanec žalované rozhodující o vině a kázeňském trestu odsouzeného zabývat, což musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí.
22. V přezkoumávaném kázeňském řízení byl žalobce stíhán za požití návykové látky, v čemž kázeňské orgány spatřovaly porušení § 28 odst. 1 a odst. 3 písm. b) ZVTOS. Kázeňské řízení je dle své povahy sankčním řízením, proto v něm nelze zcela rezignovat na některé ústavně garantované zásady, včetně zásady presumpce neviny. Dle této zásady je třeba obviněnému vinu prokázat. Případné rozumné pochybnosti nelze bez dalšího vyložit v neprospěch obviněného. Naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Soud je toho názoru, že postup užitý v kázeňském řízení této zásadě neodpovídal. Provedenými důkazy bylo zjištěno pouze to, že v moči žalobce byla nalezena návyková látka. Tuto skutečnost lze označit za jednoznačně prokázanou. Prokázáno však již nebylo, že by ji žalobce vědomě požil. Aby se totiž mohlo jednat o kázeňský přestupek podle § 46 odst. 1 ZVTOS v

návaznosti na porušení § 28 odst. 3 písm. b) tohoto zákona, muselo by ze strany žalobce dojít k její zaviněné konzumaci, která musí být v řízení jednoznačně prokázána.

23. Příslušníci žalované provedené důkazy, zejména výpovědi svědků, vyhodnotili následovně. Ods. X nebylo v řízení podle trestního řádu jednoznačně prokázáno, že by žalobci do nápoje návykovou látku přimíchal. Je tedy prokázáno, že ji užil žalobce jednoznačně sám. Tento postup hodnocení důkazů ovšem není v souladu se zásadou presumpce neviny, neboť prokázána musí být vina žalobce. Nelze se proto spokojit pouze se závěrem, že pokud nebylo prokázáno cizí zavinění, jednalo se o zaviněné porušení zákonné povinnosti ze strany žalobce. Případné zavinění se žalobce po celou dobu kázeňského řízení snažil vyvrátit svojí obhajobou postavenou na argumentaci kontaminace nápoje zakázanou látkou ze strany další osoby. Tato obhajoba žalobce se přitom nejeví jako zcela nepravděpodobná či nemyslitelná, a to zejména s přihlédnutím k dalším provedeným důkazům. Žalobcovu verzi totiž podpořilo hned šest svědků. Povinností kázeňských orgánů proto bylo se touto obhajobou podrobně zabývat. Přesto žalovaná v prvostupňovém rozhodnutí bez dalšího uznala žalobce vinným. Během celého řízení nebylo žádným způsobem zjišťováno, jakým způsobem se nalezené látky do těla žalobce dostaly. Taktéž není možné tvrdit, že by žalobce na svou obhajobu neuvedl žádné významné skutečnosti. Soud v tomto bodě připomíná, že není povinností žalobce prokázat svoji nevinu. Jak již bylo uvedeno výše, je naopak povinností žalované celou věc důkladně prošetřit. Zaviněné porušení žalobcových povinností je nezbytné prokázat v souladu se zásadou presumpce neviny, a proto musí být všechny pochybnosti jednoznačně vyvráceny.
24. V daném případě žalobce tvrdil, že mu jiný odsouzený přimíchal zakázanou látku do nápoje, jelikož s ním měl neshody na pracovišti. Jiný svědek potvrdil, že tento spoluvězeň s nádobou žalobce v rozhodném období manipuloval a vysypal do ní bílý prášek. Celkem šest svědků potvrdilo, že se stejný spoluvězeň chlubil, jak se žalobce a dalšího odsouzeného zbaví. Později dle stejných svědků tvrdil, že se mu jeho plán povedlo provést. Tato zjištění nebyla v rozhodnutí prvostupňovém ani v napadeném rozhodnutí žádným relevantním způsobem hodnocena. Výsledky svědků byly sice v odůvodnění uvedených rozhodnutí zmíněny, ovšem závěry z nich vyplývající byly odmítnuty a předmětné důkazy tak nebyly hodnoceny ve prospěch žalobce. Zjištěné skutečnosti přitom měly vést k dalšímu dokazování, jelikož založily důvodnou pochybnost o vině žalobce. Soud dále konstatuje, že nebyl zajištěn žádný přímý důkaz, který by prokazoval, že žalobce zakázanou látkou disponoval, nebo že by ji vědomě požil. V posuzovaném případě proto nelze pouze na základě pozitivního výsledku orientačního vyšetření bez dalšího dojít k závěru o zaviněném porušení zákonem stanovené povinnosti. (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018-50).
25. Soud taktéž považuje za nutné připomenout, že žalovaná vydala ve věci celkem tři rozhodnutí, kterými byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 46 odst. 1 ZVTOS, V odůvodnění rozhodnutí ze dne 10. 11. 2020 žalovaná pracovala s úvahou, že je vina žalobce prokázána, jelikož žalobce ze své nedbalosti ponechal nápoj bez dozoru a ten proto mohl být kontaminován zakázanou látkou. Uvedené rozhodnutím ze dne 18. 11. 2021 bylo zrušeno ředitelem věznice na základě stížnosti žalobce, jelikož nebylo dostatečně odůvodněno. Nové rozhodnutí ze dne 21. 12. 2020 obsahovalo téměř totožné odůvodnění jako předchozí rozhodnutí s tím rozdílem, že dle odůvodnění byla vina žalobce v tomto případě jednoznačně prokázána výsledkem orientačního toxikologického vyšetření. Toto rozhodnutí bylo na základě stížnosti žalobce zrušeno dne 30. 12. 2020.

26. V rámci dalšího šetření vypovídali další svědci, kteří potvrdili žalobcovu verzi události, tedy v podstatě potvrdili pochybnost o zaviněném požití zakázaných látek. I přes tuto skutečnost bylo dne 18. 1. 2021 vydáno rozhodnutí, kterým byl žalobce opětovně uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 46 odst. 1 ZVTOS. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno napadeným rozhodnutím ze dne 27. 1. 2021. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí byly některé výše uvedené svědecké výpovědi hodnoceny, tak, že nesouvisí s předmětem šetření v rámci kázeňského řízení. Soud v tomto bodě nerozumí argumentaci příslušníků žalované, jelikož předmětné výpovědi se předmětu šetření přímo dotýkají. Dva svědci přitom pouze potvrdili své předešlé výpovědi. Příslušníci žalované tedy dle vlastní argumentace nezjistili nové skutečnosti. Okolnosti případu se od situace popsané v rozhodnutí ze dne 10. 11. 2020, zrušené ředitelem žalované, ani od rozhodnutí ze dne 21. 12. 2020 nijak nezměnily. Přesto bylo opět přikročeno k uložení kázeňského trestu. Takový postup není souladu se zásadami správního trestání. Z totožného skutkového stavu nebyl důvod vyvodit odlišný právní závěr. V případě, kdy příslušníci žalované rozhodli o vině žalobce, měli svá předchozí zjištění doplnit o takové skutečnosti, které by případ osvětlili, zbavily jej pochybností a vinu žalobce dostatečně prokázaly. S pochybnostmi svědčícími ve prospěch žalobce se však příslušníci žalované nijak nevypořádali a spokojili se pouze s úvahou, že pokud nebylo prokázáno cizí zavinění, je automaticky prokázáno zavinění žalobce. Soud se však s tímto názorem neztotožnil a vzhledem k výše uvedenému jej považuje za nesprávný.
27. Protože se kázeňské orgány žalované dostatečně nezabývaly žalobcovou verzí o možné intoxikaci ve formě podaného nápoje a chybně hodnotily důkazy v rozporu se zásadou presumpce neviny, trpí jejich rozhodnutí vadami podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., neboť jimi zjištěný skutkový stav nemá oporu v provedeném dokazování.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušil a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V novém řízení ředitel žalované příslušný k rozhodnutí o stížnosti žalobce opětovně posoudí jeho stížnost proti uložení kázeňského trestu, a to při vázanosti právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. Pro další průběh kázeňského řízení to znamená, že pokud by se nepodařilo rozpory v zjištěném skutkovém stavu odstranit, popřípadě by stále existovaly pochybnosti o vině žalobce, musí být postupováno ve prospěch žalobce podle zásady *in dubio pro reo*.
29. O žalobě soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí rušil pro vady řízení.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
31. Vzhledem k tomu, že v řízení byl zcela procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na plnou náhradu nákladů řízení. Žalobci náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Další účelně vynaložený náklad, který mu podle obsahu spisu vznikl, bylo poštovné v souvislosti s podanou žalobou ve výši 26 Kč (výši poštovného soud ověřil z webových stránek České pošty, s.p.). Soud tedy přiznal žalobci náhradu nákladů ve výši 3 026 Kč a žalované uložil, aby tuto částku zaplatila žalobci v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. květen 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu